

ספור שבע חומות

נעשה במלך גדול שבתו מוצנעת היתה היכל לפניו וכשיצאה לשוטט שעה קלה בכרמו של אבא שלה נתונה היתה בשבעים ושבעה מלבושים וקפולי מלבושים ולא נראה לשום אחד מעברי המלך אלא האצבע הקטנה שלה וכל המסתכל באותה אצבע מיד כוח־הראייה שלו נעשה רפוי ונכתה וסופו שהוא נפרד בעצירת־עיניים הכולל מבכים אוחו: אוי לנו שלא ראינו באורה שלה ואוי לך שזכית וראית באורה שלה. ואילו היתה אותה הבת יוצאת מבינת בלא עיוסף הך עיוסף ובלא חיפוי תוך חיפוי, לא היתה שום בריה יכולה לעמוד בכפיפה אחת עמה והיה העולם מסתמאם מריבוי־האור שלה, שכתופת־שמש בתמה היה.

הגיעה אותה בת לפרקת, בא הזקן שבשרי־המלוכה ועמד לפני המלך. עמד ולא אמר כלום, אלא שמקספוי־פניו ומריסי־עיניו ניכר היה, שהוא מבקש ליסר: אדוני ומלכתי, הגיעה השעה שהווג את בתך למי שיאה הוא לה ויאת היא לו. אמר המלך גלוי וירדע לפני מה שאתה מבקש לומר לי ואינך אוסר מפני היראה ומפני הכבוד התקועים בלבך. אמר אותו זקן: יפפרני מלכו ואדוני בבשרה טובה. חיך המלך. ידע הזקן מינו של חיך זה מהו ונפטר ברננה.

התחילו מלכיה־העולם משלחים בניהם, זה יאה מה זה גדול מה. באו הבנים, אלה ואלה. בנבורה האלה מבחיקים בנוי ואלה שאין גבורתם פחותה מבנים ואין נשים פחות מגבורתם, שלימים סכאן ושלמים סכאן. באו הבנים להצד־המלך, אמרו: באנו לראות בזויה של בתך. אמר: ראו, ראו. נאנת הזקן שבשרי־המלכת, אמר: אוי להם, שלא יעמדו בפני המאור שבה. באו בני המלכים במנין מרובת ואחד אחד היו נכנסים לפרקלין והעבדים היו מפשילים יריעה קטנה ונסתכלו בני המלכים באצבע הקטנה של הבת.

נסתכל האחד ומיד הלשה דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו: מה ראית על כך? אמר: לולב של אש ראית, אש גדול, אש להוב לא יכולתי לעמוד בו. בא האחר ונסתכל ומיד הלשה עליו דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו: מה ראית על כך? אמר: עלה נחשול של יין מבוסס, כחץ של זהב עלה, נמתח כקשת של קשקשי כסף ואחוו היין שקייתו סגך־ערן כמש, ולא יכלתי לעמוד בו. בא השלישי וחזיר היה בפקיתת־עין ולא היה מעז לשאול הפצו. שאלה לו הבת: אם באתה לראות כי ועינך עצומה, מה תקנת תיקנת? מיד הלשה עליו דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו: מה ראית על כך? אמר: משפתחת הבת כאמירה עשיתי לי לב גדול שלא לפקוח עיני ושלא להכות מאורה שלה ולא עמדה לי הכסתי ואור גדול ירד עלי וכאור הגדול ראיתי כנור משוטט, שמיתרו ארוך וסתנגן מאליו ומאותו הנגינה סחרעש הר גבוה אחד המשלה מעין גדול בעסקים ובבקעות ונפשי נתבססה בכל מיני עידונין ולא יכולתי לעמוד בהם. בא הרביעי וחזיר היה בפסיעת רגל ודקי־פת־קוסה, עמד והביט בה תבטה קטנה, כשראשו נמוך כלפי קרקע ומיד הלשה דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו מה ראית על כך? אמר: ראיתי שורי־לפידים וגלגלי־שלהבת ולא יכולתי לעמוד בהם. בא החמישי ופתח בדיבור ודיבוריו נמשכים ונעתיקים היו מעין לעין והוא עומד לפניו בהעלם־אורו והסתר־פניו. אמרה לו הבת: כך אתה נוהג בי? פקח עיני וירדה עליו חזירה גדולה ומיד הלשה דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו: מה ראית על כך? אמר: נצנצה השלהבת הנגלית הקשורה בגלגלה

הנסתרת וירד עלי נחור דינור ולא יכולתי לעמוד בו. בא הששי והוא מאנשי־היכל וסמוכי־כות, אמר להם לעבדים: מה אתם מפשילים יריעה קטנה ואינכם קורעים את כל הפרגודים? אמרו לו: המבקש בידו יותר, נמצא בידו מעט. נסתכל ולא ראה כלום ומיד הלשה דעתו ונתגלגל כמה גלגלי־עילופים. שאלו לו: מה ראית על כך? לא החזיר להם לא דיבור ולא חצי דיבור. ראו שעניו גימחות בלחית־האש, נענעו בראשם ואמרו: לא כך אמרנו לך, שהמבקש בידו יותר נמצא בידו מעט. אמרה הבת: חסירו מסוה ומסך וסרוכת. פחדו העבדים חזק ורעדו ונפלו על פניהם. חזרה הבת ואמרה: חסירו מסוה ומסך וסרוכת. עמדו ועשו כך והילוכם אחורנית ופניהם אחורנית. בא השביעי שאיש־חזיונות היה, נסתכל באותה חמה זרחת ומיד יצאה נשמתו כמסך נימא מחלב.

הלך המלך והתקין לה לבתו שלו שבעה חילכות, היכל לפניו היכל, היכל לפניו היכל. היתה הבת שרויה בהיכל השביעי תחת תופת שאננת אמרה: אבא, עד כמה אתה משהה אותי בכאן? אמר המתיני קמעת. אמרה: לבי דוי. שאל: כל כך למה? אמרה: שבעת דגלים יקרים באו לפני, ששה מהם יצאו מלפני בחזי־נפש האחד איננו. אמר: נמתחה עליהם מידת־הדין, שלא עמדו בפניך. אמרה: כלום קוססים וכשפים הם, שצבורים את האור וססלפלים אותו? רחמים הם צריכים. אמר: אותה עין, שעשגנת מידת־דין, אח מבקשת למסותה? אמרה: כלום לא מדה מהונגת היא לך להקדים רחמים לדין? אמר: נצרת היא לפני לפנים את מידת־הדין. אמרה: נפלאתי עליך שאומרים עליך שרהגן אתה ומניח אתה להם לבגיי־מלכים המצוינים בהליכות, שיש בהם זכות ולא חוכה ושיש בהם שוכה ולא רעה, שיהו מתיסרים יסורים קשים ומרובים ובלבד שמידת־הדין תתא ספויסת. אמר: מידת־הדין שלוקה היא, רחמים היא צריכה. אמרה: מושב שאחא מצפינה עצמי מפני חבריות ולא תשיאני לשום אחד ובלבד שלא אביא יללה על הארם. אמר: גזירה היא מלפני.

יצאו עבדי־המלך לשוקם של החדיופות ופתחו את פיהם. כיון שפתחו את פיהם, הכל נעשו כחרשים. עמדו והכריזו: בת נאה לו למלך. אמרו הקהל: ידענו. הכריזו: מבקש המלך להשיאה למי שיהא יאה לה והיא יאה לו. אמרו הקהל: שמענו. הכריזו: נתונה היא מאחורי פרגודים הרבה, גדר לפניו גדר, סייג לפניו סייג. אמרו הקהל: ורזו הקהל לבחורים נבחרים מובחרים: עד כמה אתם מניחים לה לבתו של המלך, שהחא שרויה כדרך שהיא שרויה? ענו ואמרו: מזה לנו בשוכה השפוכה על פה סתום? ואם נקרע כל הפרגודים, כלום יכולים אנו להסתכל באורה שלה ולא נלקה? שהמסתכל בה מיד נקרע והמסתכל ביפיה מיד נשתפך כקיתון. ערכו אותה קושיה לפני עבדי־המלך, עמדו בפיערת־פה ובפלבל־עיניים ולא ידעו להחזיר לא דיבור ולא חצי דיבור. באו לפני המלך ואמרו לו: נשאלנו על כך וכך. הקהיל המלך את כל עמו קהילות־קהילות ואמר: גזירה היא מלפני שהקוע את כל הפרגודים יסתכל בזויה של בתי ויזכה להשתמש לאותה אורה ולא יזיק.

אוחה שעה נעזרר אחד ונפל כמה וכמה קרדוסות ובא לאותו היכל. התחיל סקעקע חומה ראשונה. שאלו לו הבריות: אותו מעשה

למה הוא לך? אמר: כך צני מסיר את-המסכים שמיני לבונה, לנלגו עליו הבריות; ואפילו אם העמד והעמיק ותרחיב ותאריך באותה חומה פוצים הרבה וסדקים הרבה אי אתה מעדער אותה. שכלת גזית. אמר: מה אתם שמועם בחקל-החברם? ולא תגיה אומנותו. הכה באותם הקדוחות בנדבכה של חומה והיו כאותם תגלים, שהם מתגאים תולכים, כשמייעים לחול הם נשברים וחורים. שקעה השמש במערב וחדה הלבנה בסורת, חזרה השמש ושקעה במערב וחדה הלבנה במזרח ואין הוא מניה אומנותו, עד שנתפצלה אבן קפנה אתה חברתה. נתוספת בו מהתגבורה ונפל לאבנים חיה מסלין כסובין ולא עברו שלשים יום ושלשים לילה ואותה חומה נפרדה מסקופה. ונתקדו רגליו ואמר: מעשיידי להתפאר. זקף עיניו וראה שדה אתה וצמתו בה שבעה מינים וכל מגדים ופרדסים סמוכים לה וכרמים סמוכים לה ונגים סמוכים לה הייתהאילנות רוח של חמדה הוא ופעמם של הסירות פעם של עילוי הוא. ואתה שדה חורש-קנים עופרה וקושפה וכחורש יאור גדול, שהגלו פרד ועלה כרחיניחוח ועל הקנים צפרים פיושנות, קנה וצפור קנה וצפור והסירות כצלציר-כרובים. שאל אותו בחור לצפור אתה: מה יש בכאן? פסה הצפור שבע פסיות, עמדה בפריחה ואמרה: לפנים לפהיצה החיצונה הקיצונה של ההיכל כאן. שאל לה: והחומה השניה היכן? אמרה: שבו! סתמשך הולך בשדה ואם תהא סהלך בו שבעים שנה ואינך נפטר מן העולם, אתה מניע לאותה חומה. ישב על סלע יום וחצי יום, לילה וחצי לילה ונמלך בכליותיו שלו. עמד ואמר: אם נחל אני שדה זו, שהיא שדה של חמדה — בתו של המלך למה היא לי? שריו היה בצלו של קנה אחד ונהנה היה מאוצר-הריחות ופועם פעם של הגייה גדולה יורד ליאור שבחורש ופובל פבילות הרבה וכל איבריו נעשים הרי-בשמים.

אותה שעה נתעורר אחד ונפל כמה וכמה כשלים ובא לאותו היכל. התחיל סקעקע חומה שלישית. עמדו עליו הבריות ואמרו: מעשה סקלקל זה למה הוא לך? מושב שתהא מפיב שרשך בעשייה טובה. ושני חבריך שהפלינו לחיכן הפלינו? וראי פתיח הקרקע לועה ובלעתם עד פבורם. משתחבר עליהם גם אתה, יהו מצרשים אותך לזימון. אמר להם: אפילו אתם פוענים אותי בחרכות, לא אחז מסקופי. הכה באותם הכליפות שלשה ימים ושלשה לילות עד שאוהה חומה, שכלה סיתום ואין בה פתיחה, נתפוררה בה אבן קפנה אתה חברתה. שלשים יום ושלשים לילה חיה מתענה ואינו מניה אומנותו, עד שתחוסה נפרדה מסקופה. התחילו ידיו מנגנות ורגליו מרקודות, אמר: עכשיו, שיועד אני כוחי וערכי ונכסי, ראוי אני שבת-המלך תהא ארוסתו ושאהא יושב עמה בחופה ורבק עמה. זקף עיניו וראה יעד גדול, עוסק לפנים עומק, אפילה תוך אפילת, הלך באותה אפילה תליכה גדולה, ראה שתועה הוא ואינו חוזר, התחיל מכה כפיו אל כפיו ונפל בלבו נפילה עצומה. בא לפניו עורב ואמר: בריה קפנה שכמותך, ביאתך כיצד? אמר: עד שאתה תכה עלי ביאתי כיצד, תקני בעצה טובה מלפניך. אמר העורב: שאל, בני, שאל. שאל: החומה הרביעית היכן? נפלא עליו העורב ואמר: אין בעל-הגם מכיר את נסו, לא דרך שהשליכת עליך פורה גדול ומשאוי גדול לילך לכאן וכאת לכאן ונשמתך עדיין תוססת בגופך, אתה מבקש לילך למקום, שהנחשים נוצצים בו כעשבי-השדה והנורק עליו לשובו הנחש הקדמוני ואין בו רחמים כלל ואם אתה סהלך שבעים שנה ואינך נפטר מן העולם ויוצא בשלום מכל הפורעניות המוסמות לך, אתה מניע לאותה חומה. אמר לו לעורב: מה אעשה בכאן ולא תפרח נשמתו? אמר העורב: רצונך ואני משיבך במערה אתה ואני מפרנס אותך בנח ולא בצער, בהיתר ולא באיסור, בריח ולא בצמצום, בכבוד ולא בבזוי. אמר: היאך? השיב לו העורב: אתה מלמדי חיתוך לשון ואני קוצב לך שכר-לימוד, רצונך מאכלות של בשר, רצונך מאכלות של חלב, רצונך מאכלות של פרי-אילנות ופרי-אדמה ואני מראת לך דרכה של כל חיה וביהמסה וכו' וכל שתודוש יהא מצוי לך, רצונך שיחה-עופות ודקלים, רצונך גנוים של חב וכסף ואכנים יקרות. אמר: אם נוחל אני רחי-עולם, בתו של המלך למה היא לי? ישב במערה שלו ושחה מבארה של החכמה החיצונה שתיית גדולה ולא חסר סעינו כלום ופרח להבין כבשונו של עולם ובוראו ומה שגורה חכמה, באופן שהניה פניו של עולם ודרש אחריו והניה עליונים ודרש בתתונים ונתגדל בלבו ואמר: כל החכמות בידי, כאותו החול שאדם נושלו סכאן ונותגו לכאן.

אותה שעה נתעורר אחד ונפל כמה וכמה פשישים ובא לאותו היכל. התחיל סקעקע חומה רביעית, גערו בו הבריות: רוצה אתה ששמשך תהא שוקעת שלא בעונתה? אמר: לאו. ראית ששלשה ירדו לאותה מכה ונתרשעה עליהם צרה ואין אתה למד כלום? אמר צרת-רבים חצי נחמה. אמרו לו: צרת-רבים נחמת-שופים. אמר: אפילו אתם מלגלים כל הלגלגים שבעולם, אין אני נחזי על יהום עצמי ואיני מניה אתבתי. יצאו פוכייה-הדור וקראו תגו ולא קיבל דעתם, אמר: היחרכם אינו היתר לי ואיסורכם אינו איסור לי. ראו שסמכת-קנים אין הוא סומך עליות, אמרו לו: כתובים חייך על קרן-השור. הכה באותם הפשישים שלשה ימים ושלשה לילות, עד שאותה חומה

למה הוא לך? אמר: כך צני מסיר את-המסכים שמיני לבונה, לנלגו עליו הבריות; ואפילו אם העמד והעמיק ותרחיב ותאריך באותה חומה פוצים הרבה וסדקים הרבה אי אתה מעדער אותה. שכלת גזית. אמר: מה אתם שמועם בחקל-החברם? ולא תגיה אומנותו. הכה באותם הקדוחות בנדבכה של חומה והיו כאותם תגלים, שהם מתגאים תולכים, כשמייעים לחול הם נשברים וחורים. שקעה השמש במערב וחדה הלבנה בסורת, חזרה השמש ושקעה במערב וחדה הלבנה במזרח ואין הוא מניה אומנותו, עד שנתפצלה אבן קפנה אתה חברתה. נתוספת בו מהתגבורה ונפל לאבנים חיה מסלין כסובין ולא עברו שלשים יום ושלשים לילה ואותה חומה נפרדה מסקופה. ונתקדו רגליו ואמר: מעשיידי להתפאר. זקף עיניו וראה שדה אתה וצמתו בה שבעה מינים וכל מגדים ופרדסים סמוכים לה וכרמים סמוכים לה ונגים סמוכים לה הייתהאילנות רוח של חמדה הוא ופעמם של הסירות פעם של עילוי הוא. ואתה שדה חורש-קנים עופרה וקושפה וכחורש יאור גדול, שהגלו פרד ועלה כרחיניחוח ועל הקנים צפרים פיושנות, קנה וצפור קנה וצפור והסירות כצלציר-כרובים. שאל אותו בחור לצפור אתה: מה יש בכאן? פסה הצפור שבע פסיות, עמדה בפריחה ואמרה: לפנים לפהיצה החיצונה הקיצונה של ההיכל כאן. שאל לה: והחומה השניה היכן? אמרה: שבו! סתמשך הולך בשדה ואם תהא סהלך בו שבעים שנה ואינך נפטר מן העולם, אתה מניע לאותה חומה. ישב על סלע יום וחצי יום, לילה וחצי לילה ונמלך בכליותיו שלו. עמד ואמר: אם נחל אני שדה זו, שהיא שדה של חמדה — בתו של המלך למה היא לי? שריו היה בצלו של קנה אחד ונהנה היה מאוצר-הריחות ופועם פעם של הגייה גדולה יורד ליאור שבחורש ופובל פבילות הרבה וכל איבריו נעשים הרי-בשמים.

אותה שעה נתעורר אחד ונפל כמה וכמה כשלים ובא לאותו היכל. התחיל סקעקע חומה שניה. ביקשו הבריות לעכב עשייתו, אמרו: אחד יצא ופרח פרהה גדולה ולא חזר ווראי שאין כידו מאומה מיגיעו ועמלו, מה לך אותו פורח של שנות? אמר: אפילו סופי מוקש רע, אין אני מניה אתבתי. הכה באותם הכשלים שלשה ימים ושלשה לילות, עד שזח אבן קפנה אתה וחברתה. נעשה סוחו פצוע ועיניו שמופות ולא הניה אומנותו ולא עברו שלשים יום ושלשים לילה ואותה חומה נפרדה מסקופה, נתגאה בלבו ואמר: סבורני שראוי אני, כי יברכו עלי בשם ומלכות. זקף עיניו וראה פרבר גדול, מדבר לפנים מדבר, מדבריות שאין להם סוף. ואוחו מדבר עמדה עליו החמה ביום ובלילה ומשנצנצו עשבות-שדה סיד היתה במגרת אותם ולא נשתייר לא פרי למעלה ולא שורש למטה והצאן שמקובצות היו נמלגו לכמה וכמה עדרים והיו מהלכות בפטייה ושקיקה ונעייה ומתו בלא מים. הלך אותו בחור יום ולילה ולא מצא כדי גאולתו, חזר וחלך יום ולילה ולא מצא כדי גאולתו וביום השלישי נזחמנה לו אמת-מים ודקל ורוח שייפה מנשבת וצני של תפארת מופל בצלו של דקל. אמר לו הצני: הרגלים מאין? היה אותו בחור מהעלובים שאין להם לא מה ולא אמירה ולא דיבור ולא נתן לבו לדיבורו של זה לא לרוחב ולא לעוסק. עמד הצני ושאל: הרגלים מאן? אמר לו: החומה השלישית היכן? אמר הצני: לא ריך שאתה שריו במדבר הנורא הזה, אלא אתה מבקש להגיע למקום רחוק ומרוחק, פרוש ומופרש, ברול ומוכרל? שאל: ריחוקו כמה? אמר: אם תהא מהלך שבעים שנה ולא תפטר מן העולם ותנצל מאותה השלחבה, שסמנה מתבערים החומות וממנה מתבערים שחקים. אתה מניע לאותה חומה. ראה שנמלעו עליו הכשלות רעות וקשות, אמר: אם נוחל אני דקל זה ואמת-מים זו וצני של תפארת — בתו של המלך

נתעצמת בה אכן קצתה אחת חברתה. שלשים יום ושלישים לילה חיה בזה בזה בעלגת עד שהחוסם נמרדה ממקומה. נעשת לבו כנחרת לתבוא ונתנגנו כל עצמאותי, אמר: בא יוסף-הנקמה, שעתיד היה לי ושפור היה לי. סוכיזי והזר היכן אתם? התכנסו וראו שלא ירדתי ירדתי, אלא-בתעליתי מעליו לעליו. זקף עיניו וראה אוקינוס גדול, אוקינוס אחרי אוקינוס, אוקינוס תוך אוקינוס, ראה שנפשו אבודה ונתעצב עצבות הרבה. נודמן לו רג סחרכם ושאל: קונם שאי אתה נפטר מכאן אלא לכשתאמר לי הדרך מכאן לחוסה החמשיית כיצד? אמר הדג: אם אתה מלמני ספר יונה הנביא, אני כורך לך ייב אפירים ואתה משופם בים שבועים שנה חום אין אתה נפטר מן העולם ואין הסערה טורדתך ואין הסופה עוקרתך ואין הליוותך בלעך, אתה מגיע לאותה חומה. ישב ולימדו ספר יונה הנביא, עמד הדג וכרך לו ייב סנפירים וירדו בים, בא נחשול גדול וביקש לפקעו. צעק: רחמי כרחם אם על בנים! אמר הנחשול: אם אתה מבטיח אותי, שתחזור ליבשה, אין אני מפביעך. נשבע לו כך, נפל לו הנחשול והחזירו ליבשה, ישב בתול ובכה. שאל לו הנחשול: מה אתה בוכה? אמר: ראה אני, שנגזרו עלי שירידים ואין פה בסלי. אמר לו הנחשול: גזירה, שבכל יום אני מעלה לפניך שבע מרגליות יקרות ואתה מתעשור עשירות הרבה. אמר: אם זוכה אני כל יום ויום בשבע מרגליות יקרות — בתו של המלך למה חיו לי? ישב בתול וזן עיניו במרגליות יקרות, שמוסלות היו לפניו הירי-הירים וכל העולם מבקשים לקנות מירו סחורה זו ומרצים אותו בריצוי-כסף.

אותה שעה נתעורר אחד ונפל כמה וכמה מרוזים ובא לאותו היכל. התחיל מקעקע חומה ששית. באו לפניו כל בני-ביתו ואמרו: ראית שחמשה חברים קדמו לך ונשתלחו עליהם כמה מלאכי-הכלת, למה עיניך מסויות? אמר: אם פשע תוא לי, הניחוני בפשעי. באו לפניו כל בני-עירו ואמרו: נתגדלת לתורה ולחכמה ולמעשים מהוגנים ועכשיו אתה מאבד עולמך בזה ובבא בשעה אתה? אמר להם: אם חשא הוא לי הניחוני בחשאי. באו לפניו כל בני-מדינתו ואמרו: רחום היית לנו, מחובב היית לנו וכסבורים היינו, שלא תגזור על עצמך הריגה ועכשיו אתה מעמיד עצמך על גחלים פנתות ועינינו רואות וכלות. אמר להם: אם סרחון הוא לי, הניחוני בסרחוני. הכה באותם המרוזים שלשה ימים ושלשה לילות, עד שאותה חומה נתפררה בה אכן קשנה אחת וחברתה. עמף שלשים יום ושלישים לילה עד שהחוסה נמרדה ממקומה. אורז עיניו ואמר: אשרי העין הניזונת והמסתכלת באור מופלא זה ראיה מופלאה ומשונה. חזר ואמר כך כמה וכמה פעמים לסיים: אין כמותי לגלגה ואין כמותי לכל מדה של גדלות ולכל מדה של נוי. זקף עיניו וראה חומה של כמה וכמה גונים ותחתיה שרייה בתולה גדולה ונאח ושפחות גדולות ונאות מסביבות אותה ובקרות לפניו רקידה של עילוסים וחמדה. באה לפניו שפחה אחת ואמרה: ששח בחור בילדותך. אמר: לא מנחלי-העולם הזה אני. שאלה: אם כך אתה אומר, מה ראית לירד למדרגה תחתונה זו? אמר: את החומה השבועית אני מבקש. לגלגה עליו אותה שפחה וקראה לבתולה השרויה תחת ההוטה: יגשיו ויגשו. באו כל השפחות לפניו וריקרו רקידה גדולה והיתה אותה רקידה מצטיירת בשכלו כפקעת מסוכסכת זו, שאינה מוצלת מן הערבוז. אמרה לו הבתולה: שבועים שנה אתה רוצה לילך, עד שתגע לאותה חומה? אמר: כל כך למה? אמרה: וספני להם החרב המתהפכת אי אתה ירא? נתייעץ בתחכמונים שכנששו ולא השיב לה דבר. אמרה: שופה אחת ולא פיקה. שאל: מה אח באה ועולבתני? אמרה: וכלום אין אחת יודע, שבתו של המלך אני ויצאתי לדור בהיכל הששי. נפל לה וניסקה וחיבקה וגיפפה ולא זו מחבבה עד שראה שמפבורה ולמטה אין לה דמות של אשה אלא כאותו הדג היא שסנפירים עופרים אותו ואין לו רגלים.

אותה שעה נתעורר אחד ויצא בחשאי ונתן ידו על אחזניו שלא לשמוע ועל עיניו שלא לראות. אמר: גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע. נתעלה לאש לאש, מעלה אחר מעלה, מדרגה אחר מדרגה ואמר: פנה אליו וחנני תנה עוז לעבדך והושיעה לכן-אמתך. נעשה כחינת הלש שבחלשים מלמעלה מנצה את הגבור מלמטה ואמר: כי כך ארוץ גדוד ובאלהי אגדל שור. התחיל מכה בידו באותה חומה היתה ידו קשה ומכתת קשה שלא פרוץ תבריות, אמר: כל כבודה בת מלך פנימה שמסבצות חבב לכושה. באה שפחה-כינור ועונב לשררו, עמד בניסיונו ואמר: יראת ר

נתעצמת בה אכן קצתה אחת חברתה. שלשים יום ושלישים לילה חיה בזה בזה בעלגת עד שהחוסה נמרדה ממקומה. נעשת לבו כנחרת לתבוא ונתנגנו כל עצמאותי, אמר: בא יוסף-הנקמה, שעתיד היה לי ושפור היה לי. סוכיזי והזר היכן אתם? התכנסו וראו שלא ירדתי ירדתי, אלא-בתעליתי מעליו לעליו. זקף עיניו וראה אוקינוס גדול, אוקינוס אחרי אוקינוס, אוקינוס תוך אוקינוס, ראה שנפשו אבודה ונתעצב עצבות הרבה. נודמן לו רג סחרכם ושאל: קונם שאי אתה נפטר מכאן אלא לכשתאמר לי הדרך מכאן לחוסה החמשיית כיצד? אמר הדג: אם אתה מלמני ספר יונה הנביא, אני כורך לך ייב אפירים ואתה משופם בים שבועים שנה חום אין אתה נפטר מן העולם ואין הסערה טורדתך ואין הסופה עוקרתך ואין הליוותך בלעך, אתה מגיע לאותה חומה. ישב ולימדו ספר יונה הנביא, עמד הדג וכרך לו ייב סנפירים וירדו בים, בא נחשול גדול וביקש לפקעו. צעק: רחמי כרחם אם על בנים! אמר הנחשול: אם אתה מבטיח אותי, שתחזור ליבשה, אין אני מפביעך. נשבע לו כך, נפל לו הנחשול והחזירו ליבשה, ישב בתול ובכה. שאל לו הנחשול: מה אתה בוכה? אמר: ראה אני, שנגזרו עלי שירידים ואין פה בסלי. אמר לו הנחשול: גזירה, שבכל יום אני מעלה לפניך שבע מרגליות יקרות ואתה מתעשור עשירות הרבה. אמר: אם זוכה אני כל יום ויום בשבע מרגליות יקרות — בתו של המלך למה חיו לי? ישב בתול וזן עיניו במרגליות יקרות, שמוסלות היו לפניו הירי-הירים וכל העולם מבקשים לקנות מירו סחורה זו ומרצים אותו בריצוי-כסף.

אותה שעה נתעורר אחד ונפל כמה וכמה גרזנים ובא לאותו היכל. התחיל מקעקע חומה חמשיית. אמרו לו הכריות: אין סכין מתחרדה אלא בירך של חברתה ואתה סכין של בינה שלך לא נתחרדה אפילו בירך של ארבע חברותיה. עד למה לך קהוי? אמר: תמיד שכמותכם מתנבאים בסגנון אחר. אמר: תמיד שכמותך מתכלים כליה אחת. אמר: אפילו אתם מעוררים עלי חרבו השלופה של נבחרארן, אין אני זן לפניכם מכאן מסיעה אמת. השתאחו לפניו ופצרו בו: אותה תארת שלך למה תחא בלוייה ומתויה? לא נענה לעתירתם. אמרו: חכם מצוה באה לירו הוא מקיימה אפילו בהפסד ובביטול-ריות ובסכנת-נפשות, שופה עבירה באה לירו הוא מקיימה אפילו בהפסד ובביטול-ריות ובסכנת-נפשות — והניתו לו שיהא עושה חפצו. הכה באותם הגרזנים שלשה ימים ושלשה לילות והיתה לו עמילה גדולה, עד שאותה חומה נתפקה בה אכן קשנה אחת וחברתה. היה מתיגע שלשים יום ושלישים לילה, עד שאותה חומה נמרדה ממקומה. אמר: רואה אני שאותה שפש, שצפיתי לה, ורחה לי ובחנם התחננו לפני אותם הזקנים בפיטופ-ידים ורגלים, שלא אלך לכאן; עכשיו שבאתי לכאן רואה אני, שהקנאה היתה מדברת מתוך גרונם. יצא ברקידה מערב לערב, אמר: הלאי שאותם הזקנים תהא ושיבתם ושיבת-צער ושלא יוכלו לעמוד ויהו רותחים ומוטב שיהו אבודים בכלל-הרשעים. זקף עיניו וראה מדינה גדולה, כרכים תוך כרכים, ערים תוך ערים, כפרים תוך כפרים. ראה ברחובו של כפר, ראה ברחובת של עיר, ראה ברחובו של כרך ועבכרים מהלכים, עבכרים גדולים, עבכרים בינונים, עבכרים קטנים. בא לפניו עכבר ישיש ואמר: מחכים אנו לך. אמר: מדינה זו מהי ואיזוהי? השיב: מדינה של עבכרים היא ומת מלכה. שאל הבחור: ומי היה מלכה? אמר: לא עכבר ולא בן עכבר אלא שועל, שסומא היה בשתי עיניו, שאל הבחור: ובשביל מה אתם מצפים לי? השיב לו הכעבר: עד שאין אתה נכנס לחצר-המלכות אין אני אומר לא לך לא אסירה ולא נצי-מארה-ממר. בביתך; שעתי דוחקת בי, שנחפו

ר. יצא הסלך ואמר : כה אתה יושב בחוץ ובתי ממתונה לך בפנים ?
 אסר : וצדיק באמתו יחיה. שאל לו הסלך : ואין אתה מקבש לראותה ?
 אסר : אם אמונה לי, ראייה למח היא לי ? שאל לו הסלך : ואין אתה
 משתוקק להודווג עמה ? אסר : אם אמונה לי זונג למח הוא לי ? עמד
 הסלך ונשק לו. אסר : משביע אני אותך בכל לשון של חשבעה ובתי שלי
 פוציה היא כך בכל לשון של הפצה, שאתה נכנס אצלה. נכנס אותו בחור
 והראו לו אותה הבת, נחקרם לחבקה. ונפל לה וחובק לה ויצא ברקידה.
 עמד ברקידה וראה שספר-חורה נתון בידו והוא כתוב אש לבנה על גבי אש
 לבנה וניצוצות של אור פעולה נוחות היסנה ואותו בחור נפשו מתבססת
 כסמיון-דעון והסכינה מקקשת לפניו : ארוך, שוכית לרופה גדולת.

סקוד היים לסור ממקשי-מות. באה כנשיה של בתולות בתופים ובמחלות
 ודיחה מגלות וביקשו לסודו. עמד בגסיונו ואמר : כי נופת תפסנת שפתי
 וזה וילק מסמן הכה ואחירתה סיה כלענה חרה כחרב פיות. באה כת של
 כשנים וביקשה לסודו, עמד בגסיונו ואמר : אל תתן ר מאווי רשע זכמו
 אל תסק. הכה בידיו באותה חוסה ונתפצלה פיצולים פיצולים והוא נכנס
 לפנים ולפנים. נתבויש ואמר : ואנכי תולעת ולא איש תרפת אדם ובזו
 עב. נתנגן קולה של בת-הסלך : יכוא דודי לנגו. ישב החבור על הספתן
 היכה של צנעה ופתח בתפיה : וארשתוך לי לעולם. נתנגן קולה של
 בת-הסלך : את שאהבה נשמי ראייה? אבר החבור : וארשתוך לי בצדק
 ובששם בחסד וברחמים. נכחה בת-הסלך בכיה של כסופים : פחתתי
 אני לדודי ודודי חסק עבר. אבר החבור : וארשתוך לי באכונה וירעת את

קורא זוסמן

אליהו מספר

פתיחה לפואמה

בשער אירופה נח שקט לטני
 בידו הקנים פרח צעיר
 זרק לרשימתה: דהסני זקוני
 למעלה פרשת. פרוק יפציר.

בשער אירופה נח שקט עמ
 פדיוני-שעון העתים של הקהל -
 אכרו על פני נסיוני-קופים.
 אנשי-ספסו יבלות והענהל.

אכרו על פני מחלתי הרגעת
 בצל העצים על ססל-הצבור -
 לבס זרק זה וזקר צלול-דעת:
 בהרסם מלא אור. בהרסם לא שבור.

רק לנו סכאוב. רק בי ועויע.
 רק לבנו ניהם ואיכר -
 וקול האשה ברנע קבוע
 פתח בלשעור הזקרה הקבר.

הוא נולד פזוכיית ונבר פסתקת
 ועלה ונרח ונבנה נססק
 ובשר פי אנו חשבי נוכח-לקת
 ואנו תלדי-חמרה וסשחק.

הגושב באמר זה פרת של חסה ?
 החרם קבר נוקם קאוד הנפדי ?
 לעולים סקביב דשית לב ורשח -
 ססל הקד ? - ססל הקצי.

הראשון

הינה כל ענין בני ימי
 את לי בשלל ארבעה.
 אנשיה לך כל אנשי ימי
 זה אנשי הירשף יפצרת.
 זה אבר נאי-הרפופות.

הקצני ידנה עמם בדי
 הקהל לא אכרתי: תענה קרה -
 קאחת ספקמאית הקרה
 קרעתי קצני את הקרה.

אף אני אאזר קל אוקי.
 אך אקשו סעאמי שבעתים.
 פי ארצה - תחשקנה נרועי
 עשיר מצבעותיה.

לא בקר בחלל הסדוסים
 תשתק-בקנה תחולנה. תרקרנה.
 הקתים סקביב אסוסים.
 זנזיות רק בלעג תפוקרנה.

הבדידות בקלחין אכרד ?
 תשועה לרשע השנים.
 סתהולל. סתעלל ירעם קרד
 וזעה זה הערב הרד
 הראשון לסלקת השנים.